

Ο παπαΓιάννης Ματωνάκης παρηγορεί έμπρακτα το φτωχό Κωνσταντή

/ [Πεμπτούσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση:<http://bitly.com/1PFnWjt>]

Γ) Ο ΚΩΝΣΤΑΝΤΗΣ

Είναι Κυριακή πρωί και η Θεία Λειτουργία έχει μόλις τελειώσει. Καθώς εξέρχεται από το ναό ο παπά Γιάννης βλέπει να τον περιμένει σε μια άκρη στο προαύλιο της εκκλησίας ο Κωνσταντής, ένας φτωχός βιοπαλαιστής, φιλότιμος κι εργατικός αλλά πολυβασανισμένος και ταλαίπωρος.

«Καλώς τον Κωνσταντή!» τον προσφωνεί με χαρά ο παπάς. «Τι σου συμβαίνει και σε βλέπω αναστατωμένο;»

«Τι να σου πρωτοπώ, παπά μου;» ψελλίζει ο Κωνσταντής και μοιάζει έτοιμος να ξεσπάσει σε λυγμούς. «Έχω φτάσει στα όρια της αντοχής μου. Ξέρεις καλά πόσο σκληρά αγωνίζομαι να τα βγάλω πέρα και να μεγαλώσω τα παιδιά μου. Όμως, θα έλεγε κανείς ότι ο Μεγαλοδύναμος βάλθηκε να με δοκιμάσει με κάθε δυνατό τρόπο. Η σοδειά μου φέτος καταστράφηκε από τις θεομηνίες, όπως των περισσότερων στην περιοχή. Δεν βρίσκω ένα μεροκάματο να κάνω στα ξένα χωράφια για να ζήσω την οικογένειά μου. Έχουν συσσωρευτεί τόσα πολλά χρέη... Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά, πριν δυο μέρες αρρώστησε η γυναίκα μου και δεν έχω χρήματα να την πάω στο γιατρό. Ειλικρινά, βρίσκομαι πια σε απόγνωση!»

«Κωνσταντή, μην απελπίζεσαι!» προσπαθεί να τον ηρεμήσει ο παπά Γιάννης. «Σε δοκιμάζει ο Θεός. Βέβαια, είναι σκληρές οι δοκιμασίες που σου στέλνει, αλλά Εκείνος ξέρει...»

Και συνεχίζει, γεμάτος ενδιαφέρον για τον συνάνθρωπό του που υποφέρει: «Η ζωή του Χριστιανού είναι σταυροαναστάσιμη, παιδί μου. Βαδίζουμε από το Γολγοθά προς την Ανάσταση. Όσο σκληρό κι αν ακούγεται, αυτό είναι το νόημα των δοκιμασιών που περνάς κι εσύ και όλοι οι Χριστιανοί σ' αυτή τη γη. Καθώς ανεβαίνουμε το Γολγοθά μας, περνώντας μέσα από τις δοκιμασίες, βιώνουμε ένα είδος καθαρμού και αυτοβελτίωσης».

Ο Κωνσταντής διακρίνει την αλήθεια των όσων λέει ο ιερέας αλλά αισθάνεται ότι δεν έχει τη δύναμη να ανέβει άλλο Γολγοθά.

«Είναι απαραίτητος ο Γολγοθάς, πάτερ;» ρωτά μες στην απελπισία του ο φτωχός βιοπαλαιστής. «Δεν υπάρχει άλλος δρόμος;»

«Θυμήσου τα λόγια του Χριστού, παιδί μου. Ο Χριστός μας παροτρύνει να γίνουμε μιμητές Του. Αναλογίσου το Γολγοθά Του και το Σταυρικό Του θάνατο και προσπάθησε να πάρεις δύναμη. Το κοινό κάρβουνο όταν βρέθηκε θαμμένο βαθιά μες στη γη, με την επίδραση τεράστιων πιέσεων και θερμοκρασιών, μετατράπηκε σε διαμάντι».

Ο Κωνσταντής σηκώνει το βλέμμα και κοιτάζει το γέροντα στα μάτια.

«Νομίζεις δηλαδή, πάτερ, ότι υπάρχει ελπίδα; Μπορεί κάποια στιγμή να βρεθούν λύσεις για τα προβλήματά μου;»

«Είμαι σίγουρος» τον διαβεβαιώνει ο παπά Γιάννης με όλη τη δύναμη της αγνής πίστης του. «Μέχρι τότε, όμως, θα σου πω τι θα κάνουμε».

Βγάζει από την τσέπη του μερικά χρήματα και τα δίνει στον Κωνσταντή.

«Πάρε αυτά να πας τη γυναίκα σου στο γιατρό. Προέχει να γίνει καλά – μετά θα φροντίσουμε για τα υπόλοιπα».

«Παπά Γιάννη, δεν ήρθα να ζητήσω ελεημοσύνη!» κάνει πίσω ο αγνός και περήφανος βιοπαλαιστής. «Ήθελα μόνο κάποιον να μοιραστώ τον πόνο μου και την απόγνωση μου».

«Δεν σου προσφέρω ελεημοσύνη, Χριστιανέ του Θεού!» του απαντά ο παπάς και του βάζει τα χρήματα στην τσέπη. «Θεώρησέ τα σαν δάνειο το οποίο θα επιστρέψεις μόλις μπορέσεις» τον διαβεβαιώνει για να τον καταφέρει να τα δεχτεί. «Θα σου εκμυστηρευτώ κι εγώ με τη σειρά μου ένα θέμα που με βασανίζει εδώ και κάμποσο καιρό» λέει ο γέροντας.

Και συνεχίζει: «Είναι καιρός τώρα που, είτε γιατί πια έχω μεγαλώσει, είτε γιατί έχω πολλά καθήκοντα και έχω κουραστεί, αισθάνομαι ότι οι δυνάμεις μου δεν αρκούν για να αντεπεξέλθω. Σκεφτόμουν να βρω κάποιον, να του αναθέσω την επιστασία των χωραφιών μου και των εργατών που δουλεύουν σ' αυτά. Πώς θα σου φαινόταν η ιδέα ν' αναλάβεις εσύ σαν επιστάτης μου;»

Αλήθεια ή ψέμα, είτε χρειαζόταν επιστάτη είτε όχι, ο ανιδιοτελής και φιλεύσπλαχνος ιερέας βρήκε τον τρόπο να βοηθήσει τον συνάνθρωπό του και, το κυριότερο, χωρίς να τον κάνει να αισθανθεί μειονεκτικά ή να τον ταπεινώσει.

«Πάτερ μου, με σώζεις! Σ' ευχαριστώ!» αναφωνεί ο Κωνσταντής και σκύβει να φιλήσει το χέρι του ευεργέτη του.

«Μην ευχαριστείς εμένα, παιδί μου» του απαντά εκείνος. «Να ευχαριστείς το Θεό που σε οδήγησε να μου μιλήσεις ανοιχτά κι έτσι βρήκαμε λύσεις. Να ξέρεις ότι, αν πιστεύεις στο Θεό, αν έχεις αγνή καρδιά και αγαπάς τον πλησίον σου, αν προσεύχεσαι ειλικρινά με πίστη και ευλάβεια και ζητάς τη βοήθεια του Θεού, τότε σίγουρα θα την έχεις».

Ο Κωνσταντής απομακρύνεται με δάκρυα χαράς κι ευγνωμοσύνης στα μάτια, σίγουρος μες στην καρδιά του ότι ποτέ πια δεν θα είναι μόνος απέναντι στις αντιξοότητες της ζωής.

Κι ο αλτρουιστής γέροντας παίρνει το δρόμο του γυρισμού για το σπίτι του σιγοψέλνοντας τα λόγια από την ευλογία των άρτων: «Πλούσιοι επώχευσαν και επείνασαν. Οι δε εκζητούντες τον Κύριον ουκ ελαττωθήσονται παντός αγαθού».

[Συνεχίζεται]